

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1138

05.01.2025 (136)

Egy gonosz zseni nevelése Gerhard Lauck által

4. rész

Második fejezet **Politikai aktivista**

Első estém a hazában

Ez volt az első napom az Óhazában. Az egyik legelső kapcsolatommal voltam a földalatti ellenállási mozgalomban. Walter volt a neve. Egy mezőn sétáltunk. Csillagfényes éjszaka volt. Letérdeltem, lehajoltam, felkaptam egy marék földet, és gyengéden megcsókoltam az őshaza földjét.

Később ezeket a szavakat mondta:

*A semmiből jövünk
És mi semmit sem jelentünk.
De ott vagyunk!*

Walter tapasztalt szabadságharcos volt. A kommunisták többször letartóztatták. Ennek ellenére nem volt hajlandó bedobni a törölközőt.

Nem volt jól képzett ember. Nem volt gazdag sem. A vécéje egy mellékhelyiség volt. A konyhai kályha volt az egyetlen fűtőberendezése. Emlékszem, hogy ott

ültem a családjával, és simogattam a lánya fekete macskáját, akit "Me Lady"-nek hívtak. Eszembe jutott apám története a gyerekkoráról, amikor ugyanilyen fűtési rendszerű házban élt.

A jó hír az volt, hogy egyik barátjának, aki szintén egy öreg SA-s ember volt, szőlője volt! A bor, amit ott vettünk, címke nélküli palackban volt, de jó íze volt és olcsó. Gyakran vittem magammal néhány palackot, amikor meglátogattam Hansot északon, Schleswig-Holsteinben. (Ezt neveztem fizetségnek azért, hogy a felesége a mosásomért!) Ott vettem "Korn"-t (tisztá whisky) vagy rumot, és azt hoztam haza Walternek.

Ráadásul minden tányérja és ezüst étkészlete a Harmadik Birodalom eredetije volt, sassal és horogkereszttel ellátva. Ettől az ételek még finomabbak lettek! Pénzbeli értékük ma már jelentős lenne egy gyűjtő számára.

Emlékszem a többiekre is a mi kis körünkben. Manfred, Horst, Willi, Katja és Albert az Államokban. Mindannyian jelentős szerepet játszottak az NSDAP/AO koncepciójának kialakításában. Még mindig megvan az a gyönyörű színes kép a Führerről, amelyet Katja barátnőjétől, egy SS-özvegytől kaptam.

Horst bemutatott egy szimpatikus rendőrfőnöknek.

Willi véletlenül bókolt nekem, amikor egyszer felbosszantottam, és "Saupreuß"-nak nevezett. Anyám leánykori neve Preuss volt. Valóban porosz vagyok.

Egyszer egy kórházi alkalmazott megkérdezte Albertet, miért hazudta, hogy veterán. A veteránügynökségnek nem volt róla feljegyzése. Valójában nem is hazudott. Valóban veterán volt: Nem amerikai, hanem Waffen-SS.

Egy új koncepció

Az óhazában utazva gyakran láttam graffitik formájában ellenállási jelszavakat. De lehetetlen volt felmérni a mozgalom erejét. A szimpatizánsok számára is lehetetlen volt kapcsolatot teremteni és csatlakozni az ellenálláshoz. A letartóztatás kockázata nagyon magas volt.

Új koncepciót dolgoztam ki. Ami még fontosabb, hogy a gyakorlatba is átültettem. Ekkor még tinédzser voltam.

Egy szabad országban székhellyel rendelkező tengerentúli szervezetek professzionálisan előállított nyomtatványokkal látnák el a földalatti ellenállást. A szabad országban egységes kapcsolattartási címmel rendelkeznének. Az érdeklődők ingyenes irodalmintát és saját egyedi "azonosító számot" ("Kenn-Nummer") kapnának, amelyet a jövőbeni levelezésben használhatnának valódi nevük és címük helyett. Ez védte a személyazonosságukat abban az esetben, ha a postát később elfogták volna.

A kérdezőből lett aktivista beszervezte saját sejtjének tagjait. Vagy "magányos farkas" maradt. Rendszeresen kapott tőlünk kisebb szállítmányokat. Ezeket egyszerűen több helyről postáztuk, és jól álcáztuk. Minden szállítmány tartalmazott egy "átvételi elismervényt", amelyet a címzett kitöltött és visszaküldött nekünk. Ha nem kaptuk meg ezeket a nyomtatványokat, azt feltételeztük, hogy valami baj történt, és leállítottuk a szállítmányokat.

A nagyobb "cellahálózatok" sokkal nagyobb mennyiséget igényeltek. Ezeket más módszerrel látták el. Nagyszabású "csempészetet" szerveztek. Ezek rendkívül sikeresek voltak. Az évtizedek során az ember- és anyagveszteségek összességében rendkívül alacsonyak maradtak.

Az NSDAP/AO születése

Amikor visszatértem az USA-ba, egy új szervezetet alapítottam, amely ezen az új koncepción alapult. Ez az NSDAP/AO néven vált ismertté.

Azonnal kinyomtattunk 1000 horogkeresztes matricát, és légi úton elküldtük őket az Óhazába. Épp időben érkeztek meg. Az egyiket a televízió főműsoridőben Willi Brandt választási plakátjára ragasztva mutatták be.

Sok amerikai nem tudja, de még a diktatúrákban is gyakran tartanak "választásokat", néha több "párttal". De ez akkor is csak színlelés. Még hozzá egy ügyetlen színlelés. Nem úgy, mint mondjuk a mai Egyesült Államokban.

A nyomdász egy régi Rockwell-aktivista, George Adam Link volt. Megjegyezte, hogy bárcsak 10 000 matrica lett volna. Megdöbbsen. Hogy tudnánk ennyit kifizetni? Egy évvel később azonban az átlagos nyomdai példányszámunk 100.000 volt egy repedésnél! Ekkorra már az anyanyelvi folyóiratunk, az *NS Kampfruf* harmadik száma újságpapír tabloid formátumúvá bővült. Két nyomdagéppel is rendelkezünk a kisebb munkákhoz.

Ez a terjeszkedés nagyrészt a szövetséges amerikai szervezetek segítségével volt köszönhető!

Hamarosan megtanultam, hogy kétféle nonprofit szervezet létezik. Az *első típus* a többi nonprofit szervezetet szövetségesnek tekinti egy közös ügy érdekében. Ezek a szövetségesek segítik egymást. A *második típus* úgy tekint más nonprofit szervezetekre, mint versenytársakra ugyanazokért az adományozókért. Aktívan megpróbálják egymást sabotálni. Sajnos a második típus gyakran sikeresebb az adománygyűjtésben. Ez minden, amit csinálnak. Az első típus az ügy érdekében végzett konkrét munkára koncentrálnak.

Két évvel később angol nyelvű hírlevelet alapítottunk amerikai szimpatizánsaink számára. Ezt végül egy újságpapírban megjelenő tabloid újsággá is bővítettük.

Mindkét újság ebben a formában jelent meg több mint negyedszázadon keresztül. (Aztán áttértünk a hírlevél formátumra, mielőtt kizárólag online megjelenésre váltottunk volna. A nyomtatott kiadás a könyvtermésünkre korlátozódott, amelyet nagymértékben kibővítettünk).

Eleinte teljes munkaidőben dolgoztam egy külső munkahelyen. Mind a fizetésemet, mind a szabadidőmet a "gyermekemnek" áldoztam. Később már csak részmunkaidőben kellett dolgoznom. Végül meg tudtam élni a mellékállású jövedelmemből, és egyébként teljes munkaidőben dolgoztam a "gyermekemért".

Egy nap egy önkéntes egy másik non-profit szervezetnél, Don Kanadában, tett egy javaslatot: *El kéne adnod dolgokat! Mi is ezt tesszük, és sokkal több pénzt keresünk így, mint előfizetésekkel!*

Kipróbáltuk. Működött. Mindenki boldog volt. Mindenesetre ez volt a kezdete az egész életemre szóló kapcsolatomnak a *csomagküldéssel*.

Ez az önkéntes munka csiszolta *a szervezési és emberi készségeimet*.

Az önkéntesekkel való munka néha nagy kihívást jelent, mind pozitív, mind negatív értelemben. A kapcsolat egyedülálló. Egy munkáltató kirúghat egy alkalmazottat. Egy katonatiszt letartóztathat vagy akár ki is végezhet egy beosztottat.

Barátok és munkatársak

A saját induló nonprofit szervezetem egy nagyon kicsi és speciális piaci rést szolgált ki, amely már régóta üresen állt. A hír gyorsan terjedt. Kiváló munkatársak hamarosan szolgálatra jelentkeztek. Lenyűgözte őket a központi koncepcióm és az elméletből a valóságba való átmenetre tett erőfeszítéseim. Ezek az elkötelezett, keményvonalas lojálisok gyakran a szüleim, sőt még a nagyszüleim korosztályába tartoztak. Itt nem volt "generációs szakadék"! Hamarosan jó barátok lettünk.

A polgárság e meg nem énekelt hősei közé tartoztak:

Egy 1920-as évekbeli újságíró. Hans elmenekült otthonról, amikor a kommunisták a második világháború vége felé megszállták a várost.

Egy másik menekült ugyanebből a régióból. Erich a német hadseregben harcolt az első világháborúban. Ezután kivándorolt Amerikába, és amerikai állampolgár lett. Mivel tudták róla, hogy a Német-Amerikai Szövetség tagja volt, a sorozóbizottság megkérdezte tőle, hogy harcolna-e Hitler ellen. A válasza: *Ha Hitler megtámadja az Egyesült Államokat, természetesen megvédem az országot.* Más hasonlóan gondolkodó emberekkel együtt az egész háborút gödörásással töltötte egy amerikai táborban. Közben német háborús dalokat énekeltek. A háború végén tiszteletbeli leszerelést kapott.

A titkárnőm és jobbkezem azonban határozottan a lista élén áll. Gretchen az egyik legkorábbi és legértékesebb munkatársam lett. *Évtizedeken át naponta* beszéltem vele telefonon.

Íme az ő története.

Régi *bundai* családja már jóval több mint egy évszázada élt Amerikában, de otthon még mindig az anyanyelvét beszélték, és megőrizték szent etnikai örökségüket. Ő volt az egyetlen még élő családtag.

Amikor kitört a második világháború, az anya a saját fiához fordult, és azt mondta: *Ha szaros barna amerikai egyenruhában jössz haza, agyonlőlek!*

Amikor ez a fiú később elmondta a bírónak, hogy nem hajlandó részt venni *Roosevelt német nép elleni bűnös agressziós háborújában*, a bíró elsápadt, és szó nélkül kirohant a teremből. A háborús éveket börtönben töltötte, mint lelkiismereti tiltakozó.

Németország kapitulációja után leült egy vasúti sínekre. Miközben a halálra várt, gondolkodni kezdett. Talán egyszer majd képes lesz valami érdemlegeset tenni, ha életben marad. Minden bizonnyal így is lett!

Hozzám hasonlóan ő is végzett önkéntes munkát más szervezetekben. Ezt a munkát tartalmasnak találta, de nem teljesen kielégítőnek. Ez megváltozott, amikor rátalált az induló vállalkozásunkra.

Több év telt el, mire először hallottam angolul beszélni. A benzinkutasnak azt mondta: *"Fill 'er up!," amikor a reptérről hazafelé tartva megálltunk tankolni.*

Ez a törekenynek tűnő, de szívós, mint a köröm, öreg tanyasi lány egy úttörő korabeli otthonban élt, eredeti kandallóval, beltéri kézi vízszivattyúval és melléképülettel. Éjszakánként emlékeztette a látogatókat, hogy a mellékhelyiséghez vezető úton vigyázzanak a rézfejúekre.

Nem bánta, hogy a nagy fekete kígyó a falak között lakik. Rágcsálókat evett. Az egerek két autóját is tönkretették, amikor télen bemásztak a motorba, amíg az még meleg volt.

Az otthona annyira elszigetelt volt, hogy az istállóban élő macskák beltenyésztetté és sterillé váltak. Amikor a fiatal felnőtt macskák is elkezdtek egytől egyig eltűnni, úgy gondolta, hogy valószínűleg egy nagy bagoly tette. Ez a ház az erdő közepén, egy hosszú földút végén állt. Néha egy-egy fa kidőlt és eltorlaszolta az utat. A nő egy fejszével takarította el.

Mindig olyan autót vásárolt, amely magasan állt a földtől, hogy kevésbé valószínű, hogy elakad a földút kátyúiban.

Életfilozófiája egyszerű volt: *Hagyd, hogy a szíved mondja meg, hogy MIÉRT harcolj, és az agyad mondja meg, hogy HOGYAN harcolj érte!*

* * * * *

Egy megbízható és hozzáértő önkéntes aranyat ér! Egy kolléga így fogalmazott: *Aki meg tud tenni valamit, az nem akarja. És akik meg akarnak tenni valamit, azok nem tudják megtenni.*

Ahhoz, hogy az önkénteseket teljes mértékben ki lehessen használni, gyakran szükség van arra, hogy mind az erősségeiket, mind a gyengeségeiket figyelembe vegyük. Gretchen például határozottan elutasította, hogy számítógéphez nyúljon. Ősi kézi írógépet használt.

Ez meglehetősen bizarr módszertant, munkafolyamatokat és szervezeti struktúrát eredményezhet. Mindenesetre a szervezési készségeim elkezdtek fejlődni.

Napi telefonos kapcsolatban álltam az Amerikában és Európában szétszórta élő munkatársaimmal. De nem volt szokatlan, hogy *évekig* nem találkoztunk szemtől szemben. Természetesen nagyon vártuk az ilyen találkozókat! Egy esetre különösen emlékszem. Ez volt az első utam Svédországba. Amikor egy gyönyörű fiatal nő nyitott ajtót, gondoltam, hogy valószínűleg a kollégám lánya az. Szorítottam az ujjaimnak. De nem volt szerencsém. A lány a barátnője volt! A legtöbb akkori munkatársammal ellentétben ő velem egyidős volt.

Húszéves koromban már meglehetősen kompetens adminisztrátor voltam, legalábbis a kis nonprofit szervezetek mércéjével mérve. Némelyiknek csak egy aprócska főállású munkatársa volt, másoknak pedig csak önkéntes munkatársai. Mindkét fajtaival dolgoztam.

Az NSDAP/AO a világ legnagyobb Nemzetiszocialista propagandaszállító!

Nyomtatott és online folyóiratok sok nyelven

Könyvek százai sok nyelven

Webhelyek százai sok nyelven

